

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

8. fejezet

Nincs
Menekvés

Még beletelt egy kis időbe, míg felocsúdott döbbenetéből. Egyszerűen nem hitte el, hogy ilyen kedvező fordulatot vettek az események. Hirtelen a kétségbeejtő helyzet már mondhatni, idilli lett számára. A társai látványa, a friss étel illata, s tűz távolról még csak langyosan érzett melege még otthonossá is tette a helyet.

Csakhamar tett néhány röpke pillantást halványkék szemeivel, hátha akad valami, melyet még nem vett észre, ami ismét elronthatná a pillanatot. S meglehet, hogy minden egyes porcikájában érezte, hogy ez lesz, de végkifejlett mégis különös meglepetésképp érte. Ki hitte volna, hogy nem talál mást egy véres kötésnél?

A rongyos gézdarab Hans homlokát tarkította, a vér pedig a halántékából csörgedezhetett, eleinte. De egy Jedi hamar el tudja nyomni a fájdalmat, sőt, még a sérülését is rendbe hozhatja. S az koránt sem volt olyan vészes, mint azt elsőre hitte, az a temérdek vér semmiképp sem tőle származott. Tisztán látszott rajta, hogy jól van, a kissé odaégett étken kívül pedig nincs, mi felől panaszkodhatna.

Ám akkor kinek a vénáiból ered az a tócsa, melyben ő fetrengett?

Nagyjából eddig is foglalkozott a problémával, valamint az elméjét terhelő – leginkább az otthagytását illetően – kérdések sokaságával. Bármennyire is hihetetlennek hangzott a körülmények fényében, Ryának bőven akadt sokkal, de sokkal fontosabb elfoglaltsága is. Ez tisztán látszott a tekintetében, ahogyan kétkedő, majd reménységgel teli léptekkel közeledett mestere felé, könnyes szemekkel.

Hans még értette az előző esetet, elvégre egy padawant nagyon meg szokta viselni a mestere elvesztése, s a lány akkor azt hitte, ez két héten belül – legalábbis az ő szemszögéből számítva – már másodszor történik meg vele, ráadásul még csak egy gyermek. Megecsik, hogy ilyen korban alkalmanként tétovázik az ember.

Azonban már kissé túlzásnak érezte az újabb szívszorongató pillanat közeledtét. Hiába keresgélt az elméjében, egyetlen kósza okot sem talált rá, hogy Venn miért kötődhet hozzá ennyire, mikor jóformán még nem is ismerik egymást. Minden esetre próbálta kedvesen, gyengéden átfogni, mikor a twi'lek már csak két lépésre járt tőle. Meglepetten, mély döbbenete által ledermesztve figyelte, ahogyan a leányzó kitépte a kezei közül azt a bizonyos csontdarabot, melyre még a tűz rakása előtt felszúrta az étvét. Ezután Rya vissza sem nézett rá, még egy szelíd mosolyt sem eresztett útjára.

Ehelyett egy szempillantás alatt leült a tábortűz mellé, – valamivel közelebb, mint a többiek – s iszonyatos mohósággal kezdte fogyasztani a nem túl fenséges, ám számára mégis fejedelmi lakomának ható étvet, melyet rágván csak egyetlen kósza kifejezést tudott kiejteni a húscsontokkal teli ajkai közül:

- Finom – bár Hans az íztől és az állagától függetlenül nagyon is ragaszkodó volt az ebédjéhez, mégsem tett ellene semmit. Csupán jóízűen elmosolyodott néhány kiguvadt szemekkel történő pislantást követően.

Hadd egyen.

Különben is, azt még egy értelmi problémákkal küszködő személy is észrevette volna a lány fékezhetetlen zabálásán, – melynek eredményeképp tizenhetet harapott az elmúlt hat másodpercben, s már túl is jutott a feltehetően combként induló húsdarab harmadán – hogy erről nem fog egykönnyen lemondani.

Sőt, ez sokkal inkább örömet jelentett neki, mint bosszankodást. Ezek szerint koránt sem alakult még ki köztük olyan szoros kapocs, mint hitte.

Rya egyszerűen csak éhes volt.

Azt már igazán nem esett nehezére, hogy leszűrje: a növendéke ma evett először, tegnap délelőttől számítva. Többek között ezért sem értette, hogy tud valaki ilyen iszonyatos tempóban enni, amikor a hosszas éhség hatására általában összeszűkül a gyomor, elsőre csak néhány könnyed falatot engedve. Azt is némi öklendezéssel párosítva. Ez alapján a twi'leknek már rég végig kellett volna okádnia valakit, de mégsem ez történt. Még Rya sem tudta pontosan, hogy ez egy vele született „képesség”, vagy a nélkülözésben töltött életévei alatt sajátította el. Mindössze csak azt tudta, hogy ha igazán éhes, akkor bármiből el tud fogyasztani gyakorlatilag akármennyit. Ebből még egy rejtély is akadt Hans számára.

Hogy lehet még mindig ilyen sovány?

Meglehet, erre már sosem kapja meg a választ, minden esetre ő a gyors anyagcserét tippelte, amely gyökerestül eltért a lány által vélt felelettől. Hiszen ebből a szempontból nem csak az számít, hogy mikor és mennyit, hanem a milyen időközönként is komoly szerepet kap a folyamat során. Hiszen a férfi nem tudhatta, de otthon ez a szerzet több nap aludt kopogó szemmel, mint teli gyomorral. Ezen az arányt még a Sohta mesterrel töltött évek is csak javíthatták. Akkor már sokkal kedvezőbbé váltak az életkörülményei. Enni ehetett, de mindig igyekezett csak keveset fogyasztani mindenből. Mint minden lány, ő is törődött az alakjával.

S meg kell hagyni, ebben elsőprő sikert...

- Szóval, mi történt? – törte meg a lány a mestere gondolatmenetét.

- Tőlük kérdezd, én már itt tértem magamhoz – felelt a Jedi mester, miközben a fején legalább háromszor körbefutó gézdarabra mutatott. Rya nyomban feljűk is fordult, különösen kérdő tekintettel, s még most sem felhagyva az evéssel. Szinte egyik húscapat esett ki a szájából a másik után, amikor az előbb megszólalt.

- Nagyjából egyszerre tértünk magunkhoz – törte meg az enyhén számonkérőleg ható csendet Hawk, hiszen a lány úgysem hagyja annyiban a témát, amíg rá nem lelt az általa keresendő válaszokra. Mellesleg minden joga meg volt hozzá, hogy a tudomására jussanak. – Mindenütt vér volt, szikrázó vezetékek és törött alkatrészek, te és Arkam tábornok – egy katonának mindig is az marad, bármilyen közlelől is ismerje – még eszméletlenek voltatok. Rajta nem láttam túl súlyos sérüléseket, közelebből megvizsgálva már tudtam, hogy csak elájult. De te...

- Azt hittük, te már nem lehetsz életben – közölte helyette is Syrus. – Értsd meg, legalább másfél liter vérben fetrengtél, gyakorlatilag hullamereven. Ezen már nem volt mit vizsgálni, beláttuk, hogy meghaltál. Már egy szebb gyászbeszédet is mondtunk volna érted, amikor jött az az őrjárat. Meg is gyűlt velük a bajunk...

- Bajod – javította ki Hawk. – Én kettőt lőttem, kettővel is végeztem, te meg hat után intézted el a harmadikat. A tűzharc után tudtuk, hogy még jönni fognak, ezért bekötöttük Arkam tábornok fejét, aztán felpakoltuk az egyik siklójukra. Még felpakoltuk a megmaradt élelmet és az összes ruhát, – ez sokmindent megmagyaráz – amit találtunk, és megindultunk a hegyek felé. Csak egy óra múlva találtunk rá erre a

barlangra, és miután lebeszéltek a tulajjal a beköltözésünk feltételeit, – tehát a wampával – tüzet raktunk és reméltük, hogy a tábornok magához tér. Hidd el, nem tudtuk, hogy még élsz.

- Semmi gond, ma már másodszor mondják – biccentett Rya, pedig legbelül nagyon is feldúlta az eset. Azt hitte, két év után már fáradnának annyival, hogy rendszeren is meggyőződjenek az élete felől, ahelyett, hogy gondolnak egyet és otthagyják megfagyni. Ám a megbocsájtás a Jedik egyik legfőbb erénye.

- Egyébként én megmondtam, hogy él. Azt megéreztem volna, ha már meghalt – tette hozzá Hans, az egyetlen, kit a lány váratlan érkezése nem ért túl nagy meglepetésként. – Én kezdettől fogva mondtam, hogy induljunk vissza, legalább érte, ha már a hajót nem is tudjuk megmenteni.

- Meg tudjuk, csak szereznünk kell egy porlasztót, és már mehetünk is. Mellesleg sietünk kell, estére itt egy birodalmi cirkáló. Azt nem akarjuk megvárni.

- Ezeket meg honnan tudod? – csattant fel Leon meglepetten. Ő javarészt csak a rendszerek vezérléséhez és a repüléshez értett, a guberálás már Sohta mesterre hárult, aki sokmindent tanított Vennek. Így már ez is az ő sara lett.

- Még körbenéztem, mielőtt elindultam volna. Szerintem a Match – mostanában így becézi – nem fog szétesni. A cirkálóról pedig az egyik birodalmi szólt, aki az ébredésemkor ólalkodott a hajó körül. Gondoltam, kifaggatom egy kicsit. Csak azt nem értem, hogy honnan az a sok vér. A lézertűz nem okozhatta.

- Művér – vágta rá Hans a meglepő választ. – Még régebben kellett orvosi készleteket szállítanom egy félreeső rendszerbe, a rakomány közt volt négy hektoliter szintetizált vér is. Pechemre épp a döntő csata közepén érkeztem, néhány tároló biztos ottmaradhatott a kavardásban.

- Felettébb élethű volt, ami... – mondta volna Leon, azonban valami megtörte a párbeszédet, valamint a barlang falai mellett elsüvítő enyhe szél fagyos moráját.

Még hozzá egy életre.

A motorok éktelen bűgása ellenére csak Rya és Hans kaphatott teljes képet az eléjük táruló fenyegetésről. Számos fogatot, motorosszánt, s megannyi ádáz ellenfelet láttak lelki szemeikkel. A többiek csak akkor kaptak észbe, mikor már a két karforgató kibontotta a sárgásan és zöldesen izzó pengéket, majd menten fedezékbe sietett.

Meglehet, hogy egy ehhez hasonló helyzetben nekik kellene elől állniuk, azonban még egyikük sem tudhatta, hogy hány birodalmival állhatnak szemben. Csak azt, hogy egyre többel és többel. Ennek értelmében, most eszük ágában sem volt előremenni, hősi halált halva a gyilkos lézerzónában, ahogyan a két társuknak sem. Így rövidesen mind azon találták magukat, hogy a jeges szikladarabok mögött lapítanak, hátha senki sem szúrja ki őket. Persze mit is reméltek...

Ahogy megállt az első jármű, a vörösösen fénylő vértbe burkolódzó birodalmi már jelezte is a társainak, hogy itt vannak. Miközben az egyik fogat és szán állt meg a másik után, egy tucatnyi ellenséges katonát juttatva a harctérre, Rya egyre csak azon kezdett tűnődni, hogy az bizonyos férfi Speltzer volt-e.

Vegyes érzelmekkel tapasztalta, hogy semmiképp sem.

A rövidesen Hawk halálpontos halántéklövésének áldozatául eső férfi túlságos is apró páncélzatban borult a hófödte talajra, hogy abba a hűtőszekrény méretű férfi bármilyen körülmények közt is belepréselhesse magát. Meglehet, Rya már sosem találkozik vele többet, pedig szívesen megnézte volna az arcát, már csak a pusztá ábrázata miatt is. Elvégre igen szokatlan lett a nemrég történt párharc végeredménye.

Csak ekkor látta be, hogy az ezzel kapcsolatos ábrándjait hamar el kell, hogy hessegesse a gondolatai közül, mikor már javában dúlt az öldöklés. Az alig tizennégy ellenséges katona nem is tűnt olyan rettenetes fenyegetésnek, amikor már ketten is arccal lefelé heverték a porhanyós hóban. A klón és Syrus meglepően jól teljesített.

S minden bizonnyal már Hans is akcióba lendült volna, ha nem kellene ilyen rettenetes tartamot várnia a tanítványára. Ugyanis már negyedszer próbált jelezni neki egy különös, egyértelműen az együttes támadásra utaló kézjellel, melyet a lány sehogyan sem akart észrevenni. Legalábbis eddig a pillanatig nem.

Az ötödször elartikulált, immár erélyes szájmozdulatokkal kísért jelek láttán tudta, hogy ideje behozni a tétlenségéből adódó lemaradást. Ki sem várta, míg a nyugtázása eljuthatna a mesteréhez, sőt, még meg is feledkezett róla. Hans csupán abból vette észre a sikeres kommunikációs kísérletet, hogy Rya soha nem látott hevességgel szökell elő a fedezéke mögül, kecsesen fogatva a fénykardját.

Mintha már érezte volna a tanítványa biztos veszét, úgy vetette magát a lézerözönbe, ám ekkora már kénytelen volt belátni a szapora mozdulatsor haszontalanságát. Ilyen viszonyok közt már túl késő volt, hogy asszisztálhasson a twi'leket sorozó hat férfi ellen. Nem aközben, hogy rá is jutott legalább négy ellenfél. S hiába ismerte ilyen kevés ideje, az eljövendőktől mégis összeszorult a szíve.

Tudta, hogy ez csak egyféleképpen érhet véget.

Akárcsak Rya, ha meggondolatlanul is cselekedett az imént, ő sem most mászott le a falvédőről. Tudta, hogy hat ellenében nem védekezhet kellőképpen, sőt, tulajdonképpen sehogyan sem, s a társai sem segíthetnek neki különösebben. Sajnálatos módon neki is meg volt a maguk gondja. Egy pillanatra már nem is látott segítséget, aztán csak beugrott neki egy mentőötlet az egyik veszedelmes lézernyaláb háritásakor. Amely egyenesen a támadója szeme közé érkezett.

Az öt is túl sok lesz... – visszhangzott a lány tudatában, mintha saját magától várna feleletet ez egyre égetőbbnek ígérkező kérdésre. *És mi lenne, ha már csak ketten lennének?* – csillantak fel halványkék szemei, miközben egy éles mozdulatot tett a bájos kezével. Azonnali siker koronázta a tettét.

Alapjában véve, az ember sosem számít rá, hogy kifordul alóla a talaj, tüzet nyit rá a saját bajtársa, vagy egyéb, megmagyarázhatatlan dolgok történnek. Ahogyan arra sem számítottak, hogy a látszólag kedves kislánynak tűnő szerzet megragadja a mögöttük ráérősem veszteglő siklót, s hozzájuk vágja az Erő láthatatlan köteleivel. A három daliás birodalmi harcos dominóként bukott a fém szerkezet alá. Miközben a twi'lek egy újabb ellenfelével végzett a félrepattintott lövések valamelyikével.

Így is túl sokan haltak már meg... had maradjon legalább egy az élők közt – határozta el magát Rya a pillanat hevében, egy erőlkést megelőzően.

S az utolsó rá célzó ellenfél rongybabaként vágódott a pár másodperccel ezelőtt elmozdított jármű oldalának, aztán már el is vesztette az eszméletét. A többiek számára mindegy volt, hogy élt-e, vagy már meghalt a hóra terített ellenfél, ezért az egyikük sem pazarolt rá egy lövést. Különös tény ez, de a birodalmi minden bizonnyal egy jedinek köszönhette az életét. Már ha magához tér, mielőtt elragadná valami.

Mostanra már Hans is megszabadult a támadóitól, néhány erélyes, ám mégis lágyan suhanó kardmozdulattal, és egy elmetrükkel. Ha nem is örömmel, de elégedettséggel teli tekintettel nézte, ahogyan az egyik birodalmi katona a bajtársa felé tartja a fegyverét, majd menten meghúzza a ravaszt, s még a tragikus mozdulatsort követően kilocsantja a saját agyvelejét.

Ennek végeztével már szívesen sietett volna a társai segítségére, ám Rya már egy újabb meggondolatlan lépésre is elszánta magát. Még jobban előreszaladt a gyilkos lézerözönben, alighanem egy éltre megkeserítve az előtte tornyosuló harcos életét, kinek nem csak a sugárvetőjét, de még a tüdejét is kettészelte egy elegáns kardmozdulattal, mely mögött inkább túlélő, mintsem ártó szándék rejlett.

S a társai még észbe sem kaphattak, mikor egyszer csak ugrott egyet, közel fél méter megtétele után talajt érve, épp a legjobb helyen. Innen már szinte művészién hasíthatta le az utolsó ellenséges katona fejét, mielőtt az még végezhetett volna az egyik társával. Mindezt nem az Erő, hanem a lelkében lakozó mérhetetlen aggodalom sugallta a számára. Egyfolytában ettől tartott, minden egyes tűzharcban.

Ám ha egy keserű cselekedet által is, de immár elmúlt az ádáz fenyegetés. Nem csak tizenöt – az elsőként lelőtt osztagparancsnokot is beleértve – eszméletlenül, vagy holtan heverő holttestet hagytak maguk után. Hanem szereztek egy rakás hasznos gépet is, melyekkel már gond nélkül visszamehettek a Matchhez.

- Nem is rossz – törte meg a kibontakozó félben lévő csendet Hans, az újdonsült tanítványa vállára téve a kezét. Különös meglepetésként érte a tény, miszerint egy padawan ilyen könnyen, már szinte a nyomdokaiba érő módon forgatja a kardját, valamint ily behatóan és, ami a legfontosabb, józanésszel tud bánni az Erővel.

- Köszönöm, mester – hajtott fejet előtte Rya illedelmesen, ahogy azt kell.

- De azért gondolkodhatnál is. A Jedik legfőbb erénye nem a harcban, hanem a türelemben és a bölcsességben rejlik. *Ha netán hosszú távon is mester és tanítvány maradnánk, ez lesz az első, amit megtanítok neked. Tulajdonképpen az Erő, valamint a vívás gyakorlására már nincs is különösebb szükséged, e tekintetben remek munkát végzett a mestered. Azonban nem tudom, akkortájt miként tanítják majd a Jediket, de itt még nem lehetsz lovag, nem ilyen forró fejjel. Elsősorban azt kell megtanulnod, hogy a képességeidet ne ilyen eszelősen használd, hanem taktikusan, számítóan szállj szembe az ellenséggel. S még nem hiszed, de amint ez megtörténik, az erőd megsokszorozódik majd. Akkor már teljesen kiaknázhatsz a képességeidet* – fejezte be a gondolatai közt a mondandóját, s nem is ejtett ki az ajkai közt többet az első két mondatnál. Nem, mintha a többit nem akarta volna elmondani.

Azonban még túlságosan is korainak találta mindezt. Ezért inkább akkorra tartogatta, amikor tényleges, nem a pusztá gyászból és a kétségbeesésből kialakuló kapocs alakul ki köztük. Mikor már a továbbiakra nem nyom egy hatalmas, átmeneti

bélyeget a „ha” szócska. S Hans tisztán érezte, hogy efelől még nem csak ő, hanem Rya sem döntött véglegesen. Ehhez még mindig több idő kell.

- Egyre lejjebb van a nap – szólalt fel váratlanul Hawk. – Úgy hallottam, hogy elég hamar sötétedik errefelé, szóval sietnünk kell.

- Akkor mire várunk még? – csattant fel a lány kérdően, mintha már alig várná, hogy elszabadulhassanak innen, s ez teljes mértékben igaznak is bizonyult. Még nem töltött itt egy napot sem, de már lassan a Tatoonine-nál is jobban kezdte utálni ezt a helyet, amely nagy szónak számított a Venn testvérpár köreiben.

Azonban megfeledkezett két tényről is. Egyrészt ehhez nem akárcsi, hanem maga Darth Xesh orra előtt kellett elcsenniük valamit, amely minden bizonnyal egy veszedelmes kihívásnak ígérkezik majd a részükről. A másik problémát pedig az okozta, hogy ebben a már szinte ronggyá ázott, a történetek után már lassan foszlányokra hasadó bőrlötözet viselése nem lenne valami szerencsés a továbbiak folyamán. Ennek ellenére Rya mégsem akart átöltözni.

Idejövet még a legfőbb vágyát képezte egy jó vastag szőrme kabát, valamint két magas szárú, bélelt női csizma, de az azelőtt volt, hogy megmelegedhetett volna az idő közben már elővigyázatosságból kioltott – nehogy leégjen a hó! – tábortűz mellett. Immár a csontig hatoló hidegre egy újabb próbatételként tekintett, melyet, ha küszködve is, de még mindig legyűrhet. *Akkor miért is ne teljesíthetné?*

- Mondjuk egy jó tervre – felelte Leon még az imént elhangzottakra. – Az a porlasztó nem fog csakúgy a hajóra találni. Szereznünk kell egyet.

- Erre van egy ötletem...

Két órával később:

Rya számára a már történelemként emlegetett cirkáló megtalálása sétagaloppnak tűnt a jelenlegi feladata mellett. Eddig, ha csak egy kisléptékben is, de mindig a fontosabb feladatok részét képezhette, ezt az egy alkalmat kivéve.

Nem kellett mást tennie, mint egy lesben álló fenevad módjára lapulnia hóban, Syrussal és Hawkkal az oldalán. Nekik ez egyáltalán nem jelentett problémát, így legalább csak Hans kockáztatta a bőrét, s az ilyesfajta küldetéseknel az egy fő az ideális létszám. De a lány mégis egyre nehezebben viselte a tétlenséget.

- Meddig kell még várunk? – törte meg fiatalos hangja a csendet.

- Azt mondta, hogy amíg vissza nem jön, de ezt te is tudod. Nyugi, nem lesz baja – felelte Leon az immár ötödször felcsendülő kérdésre, majd lejjebb csúsztatta a tekintetét. Nevezetesen a lány hasa tájékába, mely szorosán simult a jeges felülethez, s javarészt fedetlen maradt a szakadtas bőrlötözetnek köszönhetően. A kuati származású férfin vastag gyapjú kabát volt, mégsem mert ilyen közel simulni a kiemelkedés falához, mint Rya tette. Ennek ellenére a lány mégsem vacogott, még csak nem is diderget. Mintha meg sem érezte volna a hideget, s éppen ezen csodálkozott el ennyire Leon. – Mondd csak, te nem fázol? – Rya csak értetlenül ráncolta a homlokát, szemmel láthatóan nem sok értelmet lelve a kérdés mögött.

- Jedi vagyok... – vágta rá halkán suttogva, pedig jó kétszáz méterre voltak bármitől, mi meghallhatta volna a párbeszédüket. Syrus eleinte még jobban

elcsodálkozott a dolgokon, sosem vélte az Erőt oly számottevő tényezőnek, mint a jedik emlegették.

De ha ő nem fázik... itt!

- Persze, hogy mindjárt megfagyok. Az Erő csak a fájdalom és a vacogás ellen segít – folytatta a lány az egyértelműt.

Amely végre Leonnak is leesett.

Aki még szívesen folytatta volna a baráti csevejt, a tény megemlékezésével, miszerint, ha csak fele annyira is fázna, mint ők, öt kabátba is belebugyolálta volna magát, hiszen az átlagemberek nem érthetik az erőhasználók tettei mögött rejlő motivációt. *Hogyan is foghatta volna fel, hogy a lány kihívásként tekintett minderre?* Mellesleg egy olyan próbatételként, melyet már az első percben megbánt, s már nagyon is hiányolta azt a szőrmebundát, melyet Syrus viselt. Ám a büszkesége nem engedte, hogy elkérje.

S mielőtt a férfi ismét szóhoz juthatott volna, egy újabb rendkívüli történés következett. Személy szerint, egyáltalán nem értette, miért kérte a tábornok a kis csapatot arra, hogy épp itt, egy jelentéktelen hóbucka mögött álljanak lesben, hiszen ekkora távból képtelenség bárkit is eltalálni. Tehát nem lennének valami jó hátvédek, ha valami baj történe. Azonban most egy csapásra megértette az ötlet lényegét.

Ugyanis a nyugodt párbeszédet félbetörő, éktelen motorbúgás hallatán kidugta a fejét a hórakás mögül, egy seregnyi motorrosszánt és egy jókora, feketés árnyalatú siklót megpillantva, melyen nyomban meg is akadtak barna szemei. A gép sokkal inkább egy ádáz harci szekérnek tűnt a zord vonásaival, s a fenyegető ábrázatával, valamint az orrészére erősített, roppant fegyverekkel. Tán menten el is fogta volna az ijedség, ha nem pillantja meg Hanst a kormány mögött.

Márpedig, ha ő volt elől, akkor az összes többé gép utána eredt, s ennek fényében már nem is olyan vakmerő a feltételezés, mely szerint egy jó állapotban lévő porlasztó pihen az ülések egyikén, vagy bárhová is tette azt a tábornok. Ezért nekik már nem volt más dolguk, mint fedezniük, amíg ide nem ér, aztán elhúzni a csíkot.

Hiába vezette le ilyen szépen a gondolatmenetét, mégis ő volt az első, aki célra tartotta a fegyverét és tüzelni is mert. Mintha egy hajszálnyi esélyt sem látott volna abban, hogy véletlenül a társát találja el az egyik lövése. Bár meglehet, még bele sem gondolt ebbe, hiszen nem tartott túlságosan a következmények felől. Hiszen Arkam járműve nagy és zömök, biztosan nem lesz baja. Viszont az általa épp megpörkölt gépnek már annál inkább, mely kénytelen volt két darabban folytatni az útját a jégmezőn, a felrobbanásakor baljós jelképp szolgálva a többieknek.

Elvégre Hawk még csak most következett, s válllvetve már jóval hatékonyabban takarították el az ellenséges gépeket Hans mellől, egyedül Rya maradt a rejtekén. Ő semmit sem tehetett a most már nem csak a mestere, hanem feléjük is záporozó lézerözönben. Ahhoz hoznia kellett volna egy jobb távolsági fegyvert.

De nem tette, s ismét nem tudta eldönteni, hogy ez szerencse vagy pech. Rejtve maradni rejtve maradt, és a kezét sem kell újból kioltott életekkel mocskolnia, viszont mégis úgy érezte, cserbenhagyja a többieket azáltal, hogy csak lapul a jégmezőn, a harcból való rész kivétel helyett. Legalábbis amíg el nem jött az ő ideje.

Gyorsan zakatoltak a morotrosszánok, akárcsak Hans siklója, pedig a négy személyre szabott gép sokkalta nehezebb volt azoknál, mégis elsőként érte el a hóbuckát. Innentől már változott a felállás, a két férfi kénytelen volt beszüntetni a tüzelést, majd felpattanni a saját szánjaikra. Rya sem tett másképpen, így már végre ő is kivehette a részét az eseményekben, legalábbis csak tette volna. Nem tudta, hogyan tudott a mögüle érkező lézernyaláb olyan szerencsés szögben érkezni, hogy azt eredményezze, amit. Azonban egy emberöltőn át átkozhatta a végkifejletet.

Az pont a saját járgánya kellős közepét érte.

A sötétszürkés árnyalatú jármű haragos lángsírba vesztésével, gyökeresen fordultak a dolgok, a társai már azt hitték, hogy nem tud időben utánuk eredni, ezért valamennyiük kénytelen lesz itt maradni és az utolsó leheletéig dacolni a túlerővel – merthogy még egyszer nem hagyják hátra Ryát, az biztos. És nem is kellett ezt megtenniük, mint azt a következő pillanatban tapasztalták.

Bár Hawk tudta a legjobban, hogy Venn szinte bárkit felülmúl a hajlékonyságát, valamint a gyors ide-oda ugrálását illetően, ez még őt is ledöbbsentette. A *twi'lek* nem csak tökéletesen hajtott végre egy szaltót, de még pontosan is időzített, éppen abban a röpké másodpercben a talaj felé közeledve, mikor elsuhant köztük Hans gépe.

- Te meg...? – fordult hátra fa férfi. Egy pillanatra azt hitte, hogy valamiféle droid, vagy törmelék csapódott a gépének, s ehelyett meglepetten tapasztalta a lány kecses, zöldes árnyalatú vonalait, ahogyan kivont fényszabályával hadakozott a lézerözönnel.

- Hosszú történet – felelte a lány, miközben sorra pattintotta vissza a máskülönből a gép mellett elsuhanó lövéseket, nem egy sith harcost a másvilágra küldve. Syrus és Hawk még csak ekkorra tudott felzárkózni, pontosan követve a tervet, ám hiába vizsgozták ők is kellőképpen a mögöttük loholó szánok ösztüzét a sugárvetőikkel – ezen a terepen nem sűrűn kell előrenézni – ám azon mégis tisztán látszott, hogy kudarcra ítéltetett. Arkam nem számolt ilyen sok ellenféllel.

Az első perctől azt mondta, hat birodalmi, ha utána eredhet, s a társai ekképp is készítették fel magukat az előttük állókra. Egyikük sem értette, hogy keveredhetett mögójük a korábban lelőtt cirkáló legénységének úgy a háromnegyede, hiszen nem lehet csak úgy felpattanni egy szánt. Azokat elő kell készíteni, be kell járatni a motort... stb. Tehát készen kellett, hogy várják a Jedi mestert.

A miértet senki sem sejtette, Rya kivételével.

Közülük ő volt az egyetlen, ki folyamatosan is figyelni tudta az ellenséget. Az általa választott taktikához szüksége is volt erre, csak azt bánta, hogy az együttes erőfeszítéseik még így sem bizonyulnak elegendőnek. S a következő pillanatban menten bele is hasított a fájdalmas tény, miszerint bármit is tesznek, sosem kerekedhetnek felül az ellenség özönén. Nem, amíg ott volt az a másik sikló.

Amely pontosan úgy festett, mint Hans gépe, csak épp kétszer, ha nem háromszor akkora kiserelésben. Az orránál pedig nem kettő, hanem hat lézerágyú ormótlan csövei sorakoztak, szempillantásról-szempillantásra megnehezítve a lány dolgát, ki úgy vélte, még az életben nem szembesült ily heves lézerözönnel. Azonban a fenyegetés mögött álló iszonyattal már biztosan nem. És ezúttal nem kihívásként,

hanem egy nagyon is elkerülendő tényként fogta fel a siklót vezető személy ábrázatát: Darth Xesh volt az, ehhez kétség sem fért.

A sárgásan izzó, fájdalommal és gyűlölettel teli szempár láttán egyre csak azt kérdezgette magától, *miért olyan fontos neki Hans, hogy képes minden követ megmozgatni érte?* Értette, hogy egy tábornok nagyon is értékes személynek számít, különösen, ha egy tapasztalt Jedi mester is az illető. De ha sikerül is leszámolnia vele, csak annyit ér el, hogy egy újabbat kerítsenek a helyébe...

S e gondolatmenetét félbeszakító pillanat még inkább zavarba ejtette. Esküdni mert volna rá, hogy az ádáz küzdelem kellős közepén, mikor annyi minden magával ragadhatja az ember tekintetét, Xesh haragos szikrákat hányú tekintete egyre csak az ő halványkék retinába meredt. Tudta, mindketten tudták, hogy ez nem egy merő véletlen volt. Egy üzenet, egy különös érzett rejlett a szűrős szemekben.

„Hiába minden, Rya. Előlem nem menekülhetsz!”

Számára már az is egy teljes másodpercet vett igénybe, hogy túltegye magát azon, hogy a sith nem csak a nevét ismerte, de még meg is szólította. Nem csak a tekinteten, de magán az Erőn át. Csak azt nem tudta, hogy még nem ért véget a fenyegető pillantások mögötti jelentés, melyek mélyen elborzasztották.

„Az enyém leszel!”

Ha nem hozza másképp a sors, még tán felelt volna is a jól ismert *„Soha!”* kifejezéssel, de sosem volt rá lehetősége, legalábbis ma biztosan nem. Ugyanis csak eddig tartott a hajsza. Bármi, vagy bármi is vezérelte a sithet, ő egyszer csak lesütötte a szeméit, mélyen megrázta a fejét, majd megálljt parancsolt a gépeinek. Mintha egy felsőbb hatalom parancsolt volna neki. Valami, amely még rajta is messze túlmutat.

Épp, mikor minden tökéletes volt számára, egy csapásra megkaparinthatta volna a fiatal twi'leket, leszámolhatott volna Arkammal, de mégsem tehetette.

Még nem jött el az ideje, ezért kellett véget vetnie a harcnak.

Ám hiába maradt abba a meglehetősen egyoldalú öldöklés, – ők ismét megúszták az egészet – a hallottak szöveget ütöttek a lány fejébe. Ez egyértelműen neki szólt, egyenesen felé meredt a sárgás szempár. Nem mintha a legcsekélyebb mértékben is fogott volna rajta a fenyegetés, ahhoz túlságosan is makacs és önfejű volt. De a mögöttes rejelő okokat már nem tudta csak úgy félresöpörni. Elvégre ő csak egy jelentéktelen gyermek, aki elkeveredett az időben.

Miért érdekelné bármilyen tekintetben is Xesht?

Hiszen a birodalmiak kezdettől fogva Hansra vadásztak, amióta kereket oldott arról a hajóroncsról. Ő a mester, a hírhedt tábornok, én még csak a segédje sem. Őt üldözték az imént, a hegyekbe is miatta indultak el. De akkor... miért engem szólított meg? Ennek semmi értelme... Egyáltalán miért engedtek el minket?

A fiatal leányzó ekképp tépelődött magában, hosszas kilométereken keresztül, míg nem megpillanthatott egy ismerős ábrázatot az egyre inkább meggyűlölt hórengetegben. Méghozzá a Matchmaker meglehetősen viharvert burkolatát látta csillogni a távolból, a hegyek mögé készülő nap fényében, mely méltán jelezte a számukra, hogy az emlegetett interdictor – mi más? – már nem lehet messze.

A fedélzetre érve – különös mód, magát a hajót egy lélek sem őrizte – már hamar nekikezdték a szükséges javítások elvégzéshez. Maga a folyamat abból állt, hogy Rya bevetette magát a motor szűk rései és hajlatai közé, a többiek pedig csak bámulták a helyiség másik végéből. Egyre csak azon tűnődve, hogy nem szorult még be két kiálló fémdarab közé. Ezt a tekintetet a lány nem is tudta mire vélni, az ő természetével és adottságaival ez kész szteppének számított.

- Kész vagy már? – sürgette a mestere. Ugyan az elmúlt napokban próbálta a derűs oldalát mutatni felé, de azzal is tisztában volt, hogy most már magát kell adnia. Eddig jól megvoltak egymással, a kisebb idegbajok ellenére szépen boldogultak a harcmezőn, csak épp a „csapat” kifejezéshez kellett hozzászoktatnia a növendékét. S ahhoz, hogy az is maradjon, nem adhatta végig a kezes bárányt. Ha ekképp csalogatná magához, az még egy kuruzslóhoz mérten is álszent lenne. Tehát pontosan úgy kell viselkednie vele, ahogyan természetesen tenné.

Máskülönben mindketten megbánhatják a döntésüket.

- Öt perc – felelte a lány enyhén idegesen. Utálta, ha sürgetik.

- Öt perce is ezt mondtad – vágta rá Hans.

- Az lehet, de... – kezdte a szemrehányó válaszát, miközben találmra összeérintett két csatlakozót, s egy pillanatra minden elsötétedett. Szinte már érezte az őt övező csalódottságot, amikor újfent felgyulladtak a fények, méghozzá egy különös morajlással párosulva. Újra működtek a hatóművek! – Kész van!

- Remek, szép munka volt – nyugtázta az előbb még meglehetősen számonkérő hang. *Csak piszok lassú* – tette volna hozzá, ha nem érezte volna a kijelentést már egy kicsit soknak ebben a helyzetben. Elvégre, ha Rya nincs, sosem szállhatnának fel.

Mire a lány kiért a vezetékét és a kiálló fémdarabok tengeréből, – a koromnak és a gépolajnak köszönhetőn két teljes árnyalattal feketébben – már azon kapta magát, hogy a többiek fel is szívódtak. Bizonyára bevették magukat a pilótafülkébe.

- Most vagy soha – sziszegte a fogai közt Arkam, miközben csodával határos módon ismét felizzottak a hajtóművek. Épp mikor a szegényes öltözetű, már ismét farkas éhes, nem túl kellemes szagot árasztó tag is idekecmergett, majd meglepetten tapasztalta a hajó hátsó részéről érződő löketet. *Tényleg megcsinálta.*

A korábban még haldokló óriásnak tűnő Match egy rövid, a faggal vívott küzdelem után elég tolóerőt halmozott fel ahhoz, hogy egy hókotró módjára kezdje el hasítani a hórengeteget. S rövidesen, alig húszméternyi küzdelmet követően már kis is emelkedhetett belőle. A kisebb jégcsapok, fagyos hódarabok sorra zuhantak alá a fémes burkolatról, egyenesen a Hoth fagyos felszínére érkeve. Még egy utolsó mélyedést hagyva a fagytakaróban, melyek mind eltörpültek a magasból már kicsinynek látszó fregatt által vájt kráterszerűség mellett.

Bármiert is engedte el őket Xesh, mégis tombolt legbelül.

Nem csak Hans, de még Rya is tisztán érezte a bensőjében dúló féktelen haragot, ahogyan a szerény űralkalmatosságuk tovatűnt a csillagok áradata közt. Az egyetlen logikus úti cél, a Köztársaság ezen szektorokért felelős támaszpontja felé tartva.

- Ez közel volt – törte meg Rya a már csillagok özönében kibontakozó csendet, s ennek hallatán a mestere némán bólintott. Tudta, hogy mekkora szerencsájuk volt az imént. Csak azt nem, hogy a tanítványának mily rettenetes mértékben.

- Hová mész? – fordult a pilotfülkéből szép lassan kitántorgó lány felé a tekintetét, mintha természetesnek vette volna, hogy mellette marad az út során, s közösen figyelik majd az ablak mellett elsuhanó csillagokat. Csupán abból indult ki, hogy ez már bevett szokásává vált a fiatal twi'leknek. Ezért nem is értette a történeteket.

- Pihenek egy kicsit – közölte anélkül, hogy hátrafordulna. Tudta, hogy az egyetlen olyan helyre mennek, ahol teljes ellátást kap majd, csak azt nem, hogy meddig. A legutóbb is csak éppen, hogy körül tudott nézni és már menniük is kellett. Ráadásul, ha valaki ily sok megpróbáltatáson ment keresztül, mit ő, akkor már egyetlen kósza alkalmat sem hagyhat ki egy kiadós alvásra. Messze volt még az az állomás.

Továtűnve a néhány helyiségből álló hajón, hirtelen azon kapta magát, hogy nem tudja, mihez is kezdjen. Tiszta mocsok volt, tehát fürödni kellett, és átöltöznie sem ártott volna, viszont már újfent kopogtak a szemei, – este hét óra volt már, tizenegy órája evett utoljára – tehát a konyhába is kinézett egy látogatás. Emellett már olyan álmosnak érezte magát, mint soha életében, szóval az alvás sem állt távol tőle. S mindehhez jött a „könnyíthetnék magamon” is.

Végül csak kiötölt magában egy eredményes sorrendet, a mellékhelyiség után megmosdva, valamint frissen átöltözve – egy, az eddigi öltözetéhez a megszólalásig hasonló bőrruhába – látott neki az előzőnél már „kissé” finomabban elfogyasztott étkének. S ennek végeztével, jóllakottan ment a kabinjába, amikor is rájött, hogy a fáradtság kezdte elhomályosítani az elméjét. Az általa viselt ruha nem igazán illett az alváshoz, kényelmetlen volt az úgy. Tehát célszerű lett volna már az előbb valami kényelmesebbet vennie, de ez nagyjából eddig a pillanatig érdekelte.

Menten eldobta magát az ágyon, s átadta magát az édes álomnak. Hátra hagyta az összes kételyét, szükségét és aggodalmát, sőt még azon különös érzetét is, miszerint valami fura, szőrös élőlény minden egyes lépését nyomon követte az elmúlt percekben. Így a szokásos félóra alatt percek alatt ránehezedett az álom már régóta várt fátyla a halványkék szemeire, melyeket immár zöld szemhéjak fedtek.

Nem sejtette, nem is sejtette már, azonban valami, vagy leginkább valaki mégis csak a nyomában volt, méghozzá kezdettől fogva. Ébenfekete szemei egyre csak a békésen szendergő lányt lesték, miközben csak egyvalami járta át őket:

Végezz vele, végezz mindenkivel!